

46 לֹא אֶבְלֵי בְּחֵלִי – נהגו שלא לאכול כחל כלל, ואילו בְּעִיר
 47 פּוֹמְבֵדִיתָא שבבבל אֶבְלֵי בְּחֵלִי – נהגו לאכול כחל על ידי קריעה
 48 כעיקר הדין השנוי במשנתנו.
 49 מביאה הגמרא מעשה בענין זה: האמורא רְמִי בַר תַּמְרִי, דְּהוּא –
 50 שנקרא גם רְמִי בַר דִּיקוּלֵי מִפּוֹמְבֵדִיתָא, אִיקְלַע – הוזמן לִסְוֵרָא
 51 בְּמַעְלֵי יוֹמָא דְכַפּוּרֵי – בערב יום הכיפורים, בשעה שכל בני העיר
 52 מרבים בסעודת בשר. אֶפְקִינְהוּ בּוֹלֵי עֲלָמָא לְבַחְלֵינְהוּ – הוציאו
 53 כולם את הכחל מהבהמות ששחטו, שְׂדִינְהוּ – והשליכום. אִוּל אִיהוּ
 54 נְקִיטִינְהוּ אֶבְלֵינְהוּ – הלך רמי בר תמרי, החזיק בכחלים ואכלם.
 55 אִיִּיתוּהוּ לְקַמֵּיה דְרַב חֲסָדָא – הביאורו לפני רב חסדא כדי להענישו,
 56 אָמַר לֵיהּ רַב חֲסָדָא לְרַמִי בַר תַּמְרִי, אֲמַאי תַעֲבִיד הָכִי – מדוע עשית
 57 כך, אָמַר לֵיהּ רַמִי בַר תַּמְרִי מֵאֲתַרְתָּא דְרַב יְהוּדָה אֲנָא דְאָבִיל – אני
 58 מִפּוֹמְבֵדִיתָא שהיא מקומו של רב יהודה שנהג לאכול כחל. אָמַר
 59 לֵיהּ רַב חֲסָדָא, וְלִית לָךְ – וכי אינך סובר כדברי המשנה שהחולץ
 60 מִמְקוֹם לְמִקוֹם נְוֹתְנִין עֲלָיו הוֹמְרִי הַמְקוֹם שֶׁצִּיא מִשָּׁם וְהוֹמְרִי
 61 הַמְקוֹם שֶׁהֲלָךְ לְשָׁם – מחמירים עליו כפי החומרות הנהוגות
 62 בִּמְקוֹמוֹ הַקְּבוּעַ, וגם כפי החומרות הנהוגות במקום שבו הוא מתארח,
 63 ומדוע לא החמרת כמנהג מקומנו. אָמַר לֵיהּ רַמִי בַר תַּמְרִי, לֹא הִידָה
 64 עָלַי לְהַחֲמִיר כִּמְנַהֲגִים מִפְּנֵי שְׁחוּץ לְתַחוּם הַעִיר אֶבְלֵתִינְהוּ –
 65 אכלתי את הכחלים, ומחוץ לתחום אין מנהג העיר מחייב.
 66 רַב חֲסָדָא בִּירַר אִם לֹא הִידָה אִיסוּר בְּצַלִּית הַכְּחָלִים: הוֹסִיף רַב חֲסָדָא
 67 לְשֹׂאֵל, וְכַמָּה שְׁוִיתִינְהוּ – ובמה צלית את הכחלים, מאחר שמחוץ
 68 לְתַחוּם אִכְלָתָם, מֵהִיכִן הָיוּ לָךְ שֵׁם עֲצִים לְצַלִּיתָם. אָמַר לֵיהּ – הָשִׁיב
 69 רַמִי בַר תַּמְרִי, צַלִּיתִי אוֹתָם כְּפּוֹרְצָנִי – בחרצני ענבים הנמצאים
 70 מִחוּץ לְעִיר לִיד הַיְקִיבִים, שֶׁהִבְעַרְתִּי חֲרָצִים אֵלָיו וְצַלִּיתִי הַכְּחָלִים עַל
 71 גְּבִיהֶם. שָׁאֵל רַב חֲסָדָא, וְדִלְמָא מִיּוֹן נֶסְךְ הוּיָא – שמא החרצנים היו
 72 מִיּוֹן נֶסֶךְ הָאִיסוּר בְּהַנָּה. אָמַר לֵיהּ רַמִי בַר תַּמְרִי, לְאַחַר שְׁנַיִם עֶשֶׂר
 73 תְּרֵשׁ הָיוּ – חרצנים אלו היו יבשים שכבר התייבשו במשך שנים עשר
 74 חודש ואינם אסורים משום יין נסך. הוֹסִיף רַב חֲסָדָא לְשֹׂאֵל, וְדִלְמָא
 75 דְגֹל הָיָה – שמא יש בעלים לחרצנים אלו, ויש איסור גזל בנטילתם.
 76 אָמַר לֵיהּ רַמִי בַר תַּמְרִי, יְאוּשׁ בְּעָלִים הָיָה – כבר התיאשו בעליהם
 77 מהם, שֶׁהָרִי רֵאִיתִי דְקָדְחוּ בְּהוּ הִילְפִי – שצמחו עליהם עשבים
 78 מִחַמַּת שֶׁנִּקְבּוּ וְנִעְשׂוּ כִפֵּר, וּבּוֹדָאִי אִם הַנִּיחוּם הַבְּעִלִים לְהַתְקַלֵּק
 79 כִּךְ וְלֹא נִטְלוּם, אִינָם חוֹשְׁשִׁים לָהֶם.
 80 רַב חֲסָדָא הוֹכִיחַ אֶת רַמִי בַר תַּמְרִי שְׂאִינוּ מִדְּקַדְק בְּמִצּוֹת כְּרֵאוּי:
 81 תְּוִיָּה – ראה רב חסדא את רמי בר תמרי דִּלְמָא הָיָה מְנַח תְּפִלִּין –
 82 שלא היו תפילין מונחות עליו, אָמַר לֵיהּ רַב חֲסָדָא, מָאִי מַעְמָא לֹא
 83 מְנַחַת תְּפִלִּין – מדוע אינך מניח תפילין. אָמַר לֵיהּ רַמִי בַר תַּמְרִי,
 84 חוֹלִי מַעֲוִין הוּא – אני חולה במעי, וְאָמַר רַב יְהוּדָה חוֹלִי מַעֲוִין
 85 פְּטוּר מִן תְּפִלִּין, מִפְּנֵי שֶׁצָּרִיךְ לְחַלְצֵן תְּדִיר מִחַמַּת מַחְלָתוֹ.
 86 תְּוִיָּה – עוד ראה רב חסדא את רמי בר תמרי דִּלְמָא הָיָה קָא רְמִי הוֹמִי
 87 – שלא חסדא, הִטִּיל חוֹטֵי צִיצִית בְּבִגְדוֹ שֶׁל אֲרַבַּע כְּנָפוֹת שֶׁלֹּבֵשׁ, אָמַר לֵיהּ
 88 רַב חֲסָדָא, מָאִי מַעְמָא לִית לָךְ הוֹמִי – מדוע אין ציצית בבגדך. אָמַר
 89 לֵיהּ רַמִי בַר תַּמְרִי, מְלִית זֹו שְׂאִינוּ לּוֹבֵשׁ אִינָה שְׁלִי, אִלֵּא שְׂאוּלָה הִיא
 90 בִּידֵי, וְאָמַר רַב יְהוּדָה

1 שֶׁשְׂשָׁלָה בְּחֵלְבָה אִסוּרָה, לְלַמְדוֹ דְאִפִּילוּ דִיעֲבַד נְמִי לֹא – שגם
 2 בדיעבד אסורה הקיבה באכילה כדן בשר בחלב, לִכְן תִּנְאָה נְמִי –
 3 שנה התנא גם בְּרִישָׁא בִּדְין כַּחֵל אֶת הַלְשׁוֹן "שֶׁשְׂשָׁלָה", אָף עַל פִּי
 4 שֶׁבַחֵל הַהִיתֵר הוּא אִפִּילוּ לְכַתְחִילָה.
 5 הַגְּמָרָא מְבִיאָה מַעֲשֵׂה כַּדִּי לְבַרֵּר הָאֵם כַּחֵל שֶׁשְׂשָׁלוּ בַּחֲלָבוֹ אִסוּר
 6 בדיעבד: כִּי קָלִים – כשעלה רְבִי אֶלְעָזָר לְאַרְץ יִשְׂרָאֵל, אִשְׁכְּחִיה
 7 לְעוּרֵי – פגש את האמורא ועירי, אָמַר לֵיהּ רַבִּי אֶלְעָזָר זְעִירִי,
 8 אִכְמָא תִּנְאָה דְאֶתְנִיָּה לְרַב בְּחָל – היש כאן בארץ ישראל 'תנא'
 9 שונה משניות וברייתות, ששנה לרב את דיני כחל, ולימדו שחל
 10 שהתבשל ללא קריעה אסור בדיעבד. אֶחָוִיָּה לְרַב יִצְחָק פֵּר
 11 אֲבוּדִימִי – הראו לו בני המקום על רב יצחק בר אבודימי, ואמרו לו
 12 שהוא שנה לרב דין כחל. אָמַר לֵיהּ רַב יִצְחָק בַּר אֲבוּדִימִי לְרַבִּי
 13 אֶלְעָזָר, אֲנִי לֹא שְׁנִיתִי לוֹ לְרַב אִיסוּר בְּכַחֵל כִּל עֵינְךָ, וְרַב שֶׁאִסַּר
 14 כַּחֵל שֶׁהִתְבַּשַׁל בַּחֲלָב בדיעבד, טַעְמוֹ הוּא מִשׁוּם שֶׁפְּקַעָה מִצָּא וְנָדַד
 15 בְּה גֵרָד, כְּלוּמַר, רֵאֵה שֶׁהֵעַם בְּבָבֶל מִזְלוֹלִים בְּדִינֵי בֶּשֶׂר בַּחֲלָב, וְכִּי
 16 לְהַחֲוִיר לְמוֹטֵב אִסַּר לָהֶם אָף דְּבָרִים הַמְּתוּרִים מִן הַדִּין, כִּי שֶׁלֹּא
 17 יבואו לזלזל בדברים האסורים. וְכִּךְ הִיָּה הַמַּעֲשֵׂה, דְרַב אִיקְלַע – שרב
 18 הוֹזְמָן לְמִקוֹם שֶׁנִּקְרָא טַמְלָפוּשׁ, שֶׁמַּעֲה לְהִיָּא אִיתְתָּא דְקַאָמְרָה
 19 לְחֲבִירָתָה – שמע אשה אחת שאמרה לחברתה, רִבְעָא דְבִשְׂרָא
 20 כְּמָה חֲלָבָא פְּעִי לְבִשְׁוִלִי – כמה חלב צריך כדי לבשל ליטרא בשר.
 21 אָמַר רַב, לֹא גְמִירִי – בני המקום הזה לא למדו דְבִשְׁוִלָה לִיטְרָא אִסוּר,
 22 אִיעֲבַב – התעבב שם, וְקָאָסַר לְהוּוּ בְּחֵלִי – ואסר להם אפילו כחלים
 23 שהתבשלו בחלבם כדי שלא יבואו להתיר איסורי בשר בחלב.
 24 הַגְּמָרָא מְבִיאָה נוֹסַח אַחַר לְמַעֲשֵׂה שֶׁהוּבָא לְעִיל: רַב בְּהֵנָּא מְתַנֵּי
 25 הָכִי – רב כהנא שנה את המעשה ברבי אלעזר ורבי יצחק בר אבודימי
 26 כְּפִי שֶׁאִמְרוּנָו, אָךְ רַבִּי יוֹסִי פֵּר אֶבְלָא מְתַנֵּי – שנה מעשה זה בנוסח
 27 אַחֵר, שֶׁכַּךְ אָמַר רַב יִצְחָק בַּר אֲבוּדִימִי לְרַבִּי אֶלְעָזָר, אֲנָא – אני, רַק
 28 בְּכַחֵל שֶׁל בְּהֵמָה מְנִיקָה, שֶׁכְּנוֹס בַּחֲלָב שֶׁלָּה חֲלָב מְרֻבָּה שְׁנִיתִי לוֹ
 29 לְרַב אִיסוּר בדיעבד, וּמִפְּלִפּוּלֵי שֶׁל רַבִּי חִיָּיא שְׁנָה לֵיהּ בְּחָל סַתָּם
 30 – אלא שרב חזר ולמד הלכות כחל גם אצל רבי חיאי, ומתוך שהיה
 31 רַבִּי חִיָּיא מְחוּדָד מֵאֵד מִבְּיָן מַעֲצָמוֹ, סַבַּר שֶׁגַּם תְּלַמִּידָיו מְחוּדָדִים
 32 כְּמוֹתָו, וְלִכְן כִּשְׁחוֹר וְשִׁנָּה לְרַב דִּין כַּחֵל לֹא פִירַשׁ לוֹ שֶׁאִיסוּר כַּחֵל
 33 נִאֲמַר רַק בַּכַּחֵל שֶׁל מְנִיקָה, וְשִׁנָּה לוֹ אִיסוּר בַּסַּתָּם, וְרַב טַעָה וְסַבַּר
 34 שֶׁהִיאִיסוּר נִאֲמַר גַּם בַּכַּחֵל שֶׁל בְּהֵמָה שְׂאִינָה מְנִיקָה.
 35 הַגְּמָרָא מְבִיאָה הַנְּהֻגוֹת הָאִמּוּרָאִים בְּעִנְיַן אִכִּילַת כַּחֵל: רַבִּין וְרַב
 36 יִצְחָק פֵּר יוֹסֵף אִיקְלַעוּ לְבִי (–הוֹדַמְנוּ לְבֵית) רַב פִּפְי, אִיִּיתוּ
 37 לְקַמֵּיהוּ תְּבִשְׁוִלָא דְכַחֵל – הביאו לפניהם תבשיל של כחל, רַב
 38 יִצְחָק פֵּר יוֹסֵף אֶבְל מִהַתְבַּשִּׁיל, וְרַבִּין לֹא אֶבְל. אָמַר אֲבִי, רַבִּין
 39 תְּבִלָּא – רבין השכול, שמתו בניו בחייו, אֲמַאי לֹא אֶבְל, מְכַדֵּי – והרי
 40 דְּבִיתְהוּ דְרַב פִּפְי – אשתו של רב פפי, בְּרַתֵּיה דְרַבִּי יִצְחָק נְפָתָא
 41 הוּיָא – היתה בתו של רבי יצחק נפחא, וְרַבִּי יִצְחָק נְפָתָא מְרִיהּ
 42 דְעוֹבָדָא הָיָה – היה זוהר במעשים טובים, וּבּוֹדָאִי אִי לֹא דְשִׁמְעֵי לָהּ
 43 מְבִי נְשָׂא – אם לא ששמעה בבית אביה שחל מותר לֹא הָיָה עֲבָדָא
 44 – לא היתה עושה.
 45 הַגְּמָרָא מְבִיאָה כִּיצַד נִהְגוּ בַּבְּבֶל בְּאִכִּילַת כַּחֵל: בְּעִיר סוּרָא שֶׁבַבֵּל

המשך ביאור למ' חולין ליום חמישי עמ' ב

7 קריעה בודאי נאסר הכחל, ואף על פי כן נקטה הברייתא 'כחל
 8 שבישלו', ומשמע שרק בדיעבד, אין – אכן מותר הכחל באכילה,
 9 אבל לכתחלה לא יצלה כחל בחלבו, וכיצד התיר רב נחמן אפילו
 10 לכתחילה. מתרצת הגמרא: הוא הדין דאפילו לכתחלה מותר
 11 לצלותו בחלבו, והתנא נקט לשון דיעבד, אידי דקא בעי למיתנא
 12 סיפא – מתוך שרצה לשנות בסיפא קבחה

1 מהכחל, וחל עליו באותה שעה דין חלב מדרבנן, וחזור חלב זה
 2 ונבלע בבשר ואוסרו. אבל רב נחמן התיר לצלות כחל ללא קריעה,
 3 שהרי אותו חלב שיוצא מהכחל בשעת צליה אינו חוזר ונבלע בו,
 4 ולכן אין צורך לקרעו אפילו לכתחילה.
 5 מקשה הגמרא: והא קתני בברייתא 'כחל שבישלו' בחלבו מותר/
 6 וברייתא זו בודאי עוסקת בצלי ולא בבישול, שהרי בבישול ללא

חולין דף קי עמוד ב תלמוד בבלי המבואר "שפה ברורה – עזו והדר" (ליום שישי) קמג

23 הבישול. פי סליק – כשעלה רב ספרא, אִשְׁכַּחיה לְרַב זְרִיקָא – מצא
 24 שם את רב זריקא ושאלו בדין הכבד. אִמְר לִיה רב זריקא, אִנְא שְׁלִקְי
 25 לִיה לְרַבִּי אָמִי וְאָבֵל – אני בשלתי כבד לרבי אמי, ואכלו. כִּי אִתָּא
 26 לְנַבְיָה – כשבא אחר כך רב ספרא לפני אבי ואמר לו את הדברים,
 27 אִמְר לִיה אביי, לְמִיסַר נְפִשָּׁה לֹא קָא מִיבְעִינָא לִי – אינני מסתפק
 28 לענין הכבד עצמו האם הוא נאסר על ידי בישול או לא, מכיון שידוע
 29 אני שהכבד טרוד בשעת בשולו לפלוט את דמו, ולכן אינו בולע
 30 באותה שעה ואינו נאסר. כִּי קִמְבְּעִינָא לִי – מה שאני מסופק הוא
 31 לענין לְמִיסַר תְּכִירְתָּהּ – לאסור את חבירתה, כלומר, כאשר כבד
 32 מתבשל בקדרה אחת עם בשר אחר, האם אותו בשר נאסר מפליטת
 33 הדם היוצא מהכבד בבישול.
 34 הקשה רב ספרא לאביי: מַאי שְׁנָא לְמִיסַר נְפִשָּׁה דְלֹא מִיבְעִינָא לָךְ
 35 – מה שונה דין הכבד עצמו שלא הסתפקת שמה הוא נאסר, ובודאי
 36 טעמך משום דְתִנְנָהּ במשנה בתרומות (פ"ג מ"א) 'הכבד אִינְה
 37 נְאִסְרָת', אם כן גם לענין לְמִיסַר תְּכִירְתָּהּ – לאסור בשר אחר
 38 המתבשל עמו נְמִי לֹא תִבְעִי לָךְ – גם כן אל תסתפק, משום דְתִנְנָה
 39 באותה משנה עצמה, הִכְבֵּד אִסְרָת חֲתִיכוֹת בֶּשֶׂר הַמֵּתבשלות עמה,
 40 וְאִינְה נְאִסְרָת מֵהַדָּם הַנִּפְלַט מִמֶּנָּה, מִפְּנֵי שֶׁהֵיא הוֹלְקַת דָּם בְּשַׁעַת
 41 הַבִּישוּל, וְאִינְה בּוֹלְעַת מִתּוֹךְ שֶׁהֵיא טְרוּדָה לִפְלוֹט.
 42 אִמְר לִיה אביי לרב ספרא, דִּילְמָא תִּתֵּם – שמה המשנה שם עוסקת
 43 בְּכִבְדָא דְאִיסוּרָא – בדין כבד האסור באכילה, כגון כבד של בהמה
 44 טריפה,

1 מְלִית שְׂאוּלָה, כָּל שְׁלִשִׁים יוֹם הֵרָאשׁוּנִים, פְּמוּדָה מִן הַצִּיצִית.
 2 ועדיין לא חלפו שלשים ימים מעת ששאלתי את הטלית.
 3 ממשיכה הגמרא לספר: אִדְהֵי – בעוד שהיו עסוקים בדברים אלו,
 4 אִייתוּהָ לְהֵוֹא נִבְרָא דְלֹא הָוּה מוֹקֵר אַבְוָה וְאִמְוִיה – הביאו לבית
 5 דינו של רב חסדא אדם אחד שלא היה מכבד את אביו ואמו,
 6 בְּפִתּוּהוּ – קשרו אותו אל העמוד כדי להלקותו ולכופו לכבדם. אִמְר
 7 לְהוּ רמי בר תמרי, שְׁבִקוּהוּ – עזבוהו, דְתִנְנָא בְּרִייתָא, כָּל מִצְוֹת
 8 עֲשֵׂה שְׂמַתָּן שְׁבִרָה בְּצִדָה – שמפורש בתורה השכר שינתן על קיום
 9 המצוה, אִין בֵּית דִּין שְׁלִמְפָּה מוֹזְהָרִין עָלֶיהָ – בית דין אינם מצווים
 10 לכפות לקיימה. ומצות כיבוד אב ואם מתן שכרה מפורש ביצידה,
 11 שנאמר (שמות ב' ב') 'פַּבֵּד אֶת אָבִיךָ וְאֶת אִמְךָ לְמַעַן יֵאָרְכוּן יְמֵיךָ עַל
 12 הָאֲדָמָה אֲשֶׁר ה' אֱלֹהֶיךָ נָתַן לָךְ'.
 13 רב חסדא משבח את רמי בר תמרי: אִמְר לִיה רב חסדא לרמי בר
 14 תמרי, הוֹינָא לָךְ דְתִרְיַפְתָּ טוֹבָא – רואה אני אותך שאתה חריף
 15 ביותר. אִמְר לִיה רמי בר תמרי לרב חסדא, אִי הוֹיַת בְּאִתְרֵיהָ דְרַב
 16 יְהוּדָה – אילו היית במקומו של רב יהודה אִתְוִינָא לָךְ הוֹרְפָאִי –
 17 הייתי מראה לך את חריפותי, שהיא גדולה ממה שאתה סבור.
 18 מתוך הגידון על בישול כחל בקדרה, עוברת הגמרא לדון על בישול
 19 כבד בקדרה. מספרת הגמרא: אִמְר לִיה אָמִי לְרַב סְפָרָא, כִּי סִלְקַת
 20 לְהִתֵּם – כשעלתה לארץ ישראל, כְּעֵי מִינְיָוְהוּ – תשאלו את חכמי
 21 ארץ ישראל, כְּבָרָא מָה אִתּוֹן בֵּיה – מה סוברים אתם בדין הכבד,
 22 האם מותר לבשלו בקדרה, או לא, מפני שהוא פולט דם בשעת

המשך ביאור למס' חולין ליום שבת קודש עמ' ב

32 הוּו יתבי – היו יושבים חד בְּהָאי גִיסָא דְמִכְרָא דְסוּרָא – אחד מהם
 33 היה בעד זה של הגשר שבו עוברים את הנהר מול סורא, וחד בְּהָאי
 34 גִיסָא דְמִכְרָא – וחבירו היה מצידו השני של אותו גשר. לְמַר אִיתוּ
 35 לִיה – לאחד מהחכמים הללו הביאו לפניו דְגִים שְׁעָלוּ רוֹתְחִים
 36 בְּקַעְרָה בִּשְׂרִית וְאָבֵל אותם בְּבוֹתָהּ, וְלְמַר אִיתוּ לִיה – ולפני חבירו
 37 הביאו תַּאנִּים וְעִנְבִים כְּשֶׁהִיא בְּתוֹךְ [ו–באמצע] הַסְּעוּדָה, וְאָבֵל
 38 אותם באותה שעה וְלֹא כְּרִיךְ – ולא בירך על אכילתם. מַר אִמְר לִיה
 39 לְתַבְרִיה – אחד החכמים אמר לחבירו, יִתְמָא – עושה בלא דעת, עָבַד
 40 רְבֵךְ הֵבִי – וכי רבך נהג כך, ועל מה סמכת במעשיך, וּמַר אִמְר לִיה
 41 לְתַבְרִיה – ואף חבירו אמר כנגדו, יִתְמָא – עושה בלא דעת, עָבַד רְבֵךְ
 42 הֵבִי – וכי רבך נהג כך. מַר אִמְר לִיה לְתַבְרִיה – החכם שאכל בכותח
 43 דגים שעלו בקערה השיב לחבירו, אִנְא כְּשִׁמוּאֵל סְבִירָא לִי – אני
 44 סובר כשמואל שהתיר לאוכלם בכותח. וּמַר אִמְר לִיה לְתַבְרִיה –
 45 והחכם שאכל תאנים וענבים באמצע הסעודה ללא ברכה השיב
 46 לחבירו, אִנְא כְּרַבִּי חֵיִיא סְבִירָא לִי – אני סובר כרבי חייה שפסק כך,
 47 דְתִנְי רַבִּי חֵיִיא – שרבי חייה שנה ברייתא, בְּרַכַת הַפֶּתַח פּוֹטְרָת אֵת
 48 כָּל מִינֵי הַמֵּאֲכָל מִבְּרַכָה, בִּין מִבְּרַכָה שֶׁלִּפְנֵי הַמּוֹזֵן וּבִין מִבְּרַכָה
 49 אַחֲרוֹנָה. וְכֵן הַמְּבָרַךְ עַל הַיַּיִן פּוֹטֵר בְּכָךְ אֵת כָּל מִינֵי הַמִּשְׁקִין מִחֻיּוֹב
 50 בְּרַכָה.
 51 הכרעת ההלכה בדין נותן טעם בר נותן טעם: אִמְר חוֹזְקִיה מְשׁוּם
 52 אָבִי, הִלְכְתָּא – כך הוא פסק ההלכה, דְגִים שְׁעָלוּ בְּקַעְרָה מוֹתֵר
 53 לְאוֹכְלֵן בְּבוֹתָהּ כְּדַבְרֵי שְׁמוּאֵל, וּמְשׁוּם שְׂאִינוּ אֵלֵא נוֹתֵן טַעַם בֵּר נוֹתֵן
 54 טַעַם. אַבְל צְנִין שְׁחֲתָכוּ בְּסַכִּין שְׁחֲתָדָה בְּתָ קוֹדֵם לְכֵן בְּשֶׂר, אִסוּר
 55 לְאוֹכְלוּ בְּבוֹתָהּ מִפְּנֵי שֶׁלִּפְעַמִּים הִסְכִּין שְׁחֲתָכוּ בְּהַ בֶּשֶׂר אִינְה
 56 מְקוּנָחַת הֵיטֵב, וּבִלַּע הַצֶּנּוּן טַעַם בֶּשֶׂר מִשְׁמַנּוּנֵית הַבֶּשֶׂר עֲצֻמָה, וְהִרִי
 57 זֶה טַעַם רַאשׁוֹן וְאִינוּ נוֹתֵן טַעַם בֵּר נוֹתֵן טַעַם. וְעוֹד, שִׁמְתוֹךְ חֲרִיפּוֹתוֹ
 58 שֶׁל צֶנּוּן הוּא בּוֹלַע אֵת הַטַּעַם הַבּוֹלַע בְּסַכִּין יוֹתֵר מִהַבְּלִיעָה שְׁבוֹלְעִים
 59 דְגִים רוֹתְחִים מִהַקְּעֵרָה הַבִּשְׂרִית, וְהַדּוּחַק שְׁדוּחַק הִסְכִּין בְּצֶנּוּן גּוֹרֵם
 60 לְטַעַם הַדִּפְלַט מִהַסְכִּין וְלַהֲבַלַע בְּצֶנּוּן. וְהִנֵּי מִיָּלִי – ודברים אלו אינם
 61 אִמּוּרִים אֵלֵא בְּצֶנּוּן

1 – מכלל דבריו למדו זאת, וכך היה המעשה, דְרַב אִיקְלַע לְבִי רַב
 2 שִׁימִי בְּרַ תִּיִיא בְּרַ בְּרִיה – שרב הזדמן לבית רב שימי בר חייה בן בנו,
 3 וְחָשׁ כַּאֲב עֵינָיו, עָבְדוּ לִיה – עשו לו מסמנים של רפואה שִׁיפָא
 4 [–משחה] לְמַשׁוּחַ בַּה אֵת עֵינָיו בְּצִעָא – בקערה. בְּתַר הֵבִי – לאחר
 5 מכן רָמַו לִיה בְּשׂוּלָא בְּגִוּוָה – הכניסו לתוך אותה קערה תבשיל
 6 עֲבוּרוֹ, טַעִים לִיה טַעֲמָא דְשִׁיפָא – הרגיש רב בתבשיל את טעם
 7 הַמִּשְׁחָה, אִמְר להם, יְהִיב טַעֲמָא כְּפוּיָה הָאִי – המשחה נתנה בקערה
 8 טעם כל כך מרובה שמורגש בתבשיל שהזנוח בקערה אחריה.
 9 והשומע סבר שכוננת רב לומר שבכל מקרה טעם שנבלע בקערה
 10 מורגש בתבשיל שהזנוח בה לאחר מכן, אף על פי שהוא טעם שני.
 11 דוּחָה הַגְּמָרָא: וְלֹא הִיא – אין ראיה ממעשה זה, שְׁהִירִי שְׂאִנֵּי הִתֵּם
 12 בְּסַמְנֵי רַפּוּאָה דְנִפְיֵשׁ מְרָדָה מִפִּי – ממעירותם מרובה ביותר, ולכן
 13 טַעַמִּים מוֹרְגֵשׁ גַּם בְּתַבְשִׁיל שִׁינּוּחַ בְּמִקּוּמֵם לְאַחַר מִכָּן, וְאִין לְהוֹכִיחַ
 14 שֶׁכֵּךְ הוּא הַדִּין בְּכָל טַעַם שִׁיבֻלַע בְּקַעְרָה.
 15 הגמרא מביאה מעשה בענין זה: דְּרַבִּי אֶלְעָזָר הָוּה קָאִים קָמִיהָ דְמַר
 16 שְׁמוּאֵל – היה עומד לפני שמואל ומשמשו בסעודה, אִייתוּ לְקָמִיהָ
 17 – הביאו לפני שמואל דְגִים שְׁעָלוּ כְּשֶׁהֵם רוֹתְחִים בְּקַעְרָה בִּשְׂרִית,
 18 וְקָא אָבִיל – ואכלם שמואל בְּבוֹתָהּ חִלְבִי. יְהִיב לִיה – נתן שמואל
 19 גם לרבי אלעזר לאכול מדגים אלו, וְלֹא אָבֵל, מִפְּנֵי שֶׁהִיא תַלְמִידוֹ
 20 שֶׁל רַב שְׂאִסָר לְאוֹכְלֵם בְּכוֹתָח. אִמְר לִיה שְׁמוּאֵל לְרַבִּי אֶלְעָזָר,
 21 לְרַבִּי יְהִיבִי לִיה וְאָבֵל – אני נתתי דגים כאלו לרבך, רב, ואכל מהם,
 22 וְאֵת לֹא אָבֵלָת – ואתה אינך אוכל, וּמַחֲמִיר יוֹתֵר מוֹרְכָךְ. אִתָּא – בא
 23 רבי אלעזר לְקָמִיהָ דְרַב – לפני רב, וְסִיפֵר לוֹ אֵת דְּבַרֵי שְׁמוּאֵל. אִמְר
 24 לִיה – שאל רבי אלעזר את רב, הִרְדֵּר בֵּיה מַר מְשַׁמְעִיתָהּ – וכי חזר
 25 בו רבינו משמועתו, וְהִתִּיר לְאוֹכְלֵם בְּכוֹתָח דְגִים שְׁעָלוּ בְּקַעְרָה. אִמְר
 26 לִיה רב לרבי אלעזר, חָס לִיה לְזִרְעִיהָ דְאָבָא בְּרַ אָבָא – חלילה לו
 27 לְשְׁמוּאֵל שְׁהוּא בְּנוֹ שֶׁל הַחֲסִיד הַגְּדוֹל אָבָא בְּרַ אָבָא דְלִיקְסִי לִי מִיּוֹד
 28 וְלֹא סְבִירָא לִי – שיאכיל אותי דבר שלדעתי הוא אסור באכילה,
 29 וְהִרִי אִנִּי לֹא חוֹרְתִי מִשְׁמוּעִתִּי, וְהַמְעַשָּׂה שִׁסְפֵּרַת בְּשֵׁם שְׁמוּאֵל לֹא
 30 אִירַע מְעוֹלָם.
 31 מביאה הגמרא מעשה נוסף בענין זה: דְּרַב הוֹנָא וְרַב חֵיִיא בְּרַ אִשְׁי